

den Gang fik, fik Hovedstaden de 6, jeg regner nemlig, at de 13 københavnske, de 2 frederiksborgske og Valbykredsen repræsenterer Hovedstadens Befolkning, og hele det øvrige Land fik de andre 6. Der kom jo blandt disse 6 1 i Odense og 1 i Aarhus, ligesom Randers blev en fuldstændig Bykreds, det var altsaa overvejende Byerne og ganske særlig Hovedstaden, der gjorde et Fremskridt i 1894; hvorledes stiller det sig nu? Hvis man bruger som Grundlag de Beregninger, som den ærede Indenrigsminister har fremlagt, og altsaa gaar ud fra 132 Kredse, faa vi 18 ny Kredse, og hvorledes fordeler man nu disse ny Kredse? De fordeles saaledes, at Hovedstadens Kommuner — hvis man følger det Grundlag, som Indenrigsministeren har fremlagt — faar $6\frac{1}{2}$, det øvrige Land $11\frac{1}{2}$. Følger man derimod det Grundlag, som det ærede Medlem for Holbæk (Fogtmann) har foreslaaet, faar Hovedstaden kun $5\frac{1}{2}$ og det øvrige Land $12\frac{1}{2}$. Det vil altsaa ses, at det Spring, der blev gjort til Fordel for Hovedstadens Kommuner i 1894, var en halv Gang saa stort som det, der bliver gjort i Øjeblikket. Naa, nu kunne vi sige, at det er ikke først og fremmest Størrelsen af Springet, det kommer an paa, nej det vigtigste det er, hvad er Enderesultatet, vi naa til ved dette Spring. Det vil da vise sig, at det, vi naa til i dette Øjeblik, er egentlig kun at redressere igen den Ulighed, som er kommen ind gennem Hovedstadens uforholdsmæssige Vækst i de senere Aar. Sammenligner man nemlig Forslaget fra 1894 med det her foreliggende Forslag, og gaar man ud fra, at Hovedstadens Kredse ere de 13 københavnske, de to frederiksborgske og Valbykredsen, og gaar man endvidere ud fra — lige som Ministeriet har gjort — ved Sammenligningen for Loven af 1894 at lægge Folketællingen af 1890 til Grund, og for det Forslag, som nu foreligger, at lægge Folketællingen af 1901 til Grund — gør man det, saa vil man finde, at det egentlige Danmark, den Del af Landet, som altsaa nu er repræsenteret ved de 113 Kredse, og som i Fremtiden skulde repræsenteres ved de 131 Kredse, havde i 1890 2,172,380 Indbyggere, hvoraf Hovedstads kredsene havde de 389,195 Indbyggere. Naar man vilde give Hovedstads kredsene samme Valgindflydelse som det øvrige Land, skulde de da have haft ca. $20\frac{1}{4}$ Medlem, men de fik ved Loven af 1894 kun 16. Da Danmarks Indbyggerantal nu efter Folketællingen i

1901 er 2,463,000, hvoraf Hovedstads kredsene tælle 487,697, saa vilde efter den samme Beregning det Antal Kredse, som nu vilde tilkomme Hovedstaden, være ca. 26, og hvad faar Hovedstaden? Den faar, hvis man lægger de Tal til Grund, som den ærede Indenrigsminister har fremlagt, $22\frac{1}{2}$ Kredse, og lægger man de Tal, som det ærede Medlem for Holbæk regner med, til Grund, saa faar den $21\frac{1}{2}$ Kredse i Stedet for 26. Det vil med andre Ord sige, at Enderesultatet vil efter Indenrigsministeriets Beregning være en ganske Ubetydelighed fordelagtigere for Hovedstaden efter det nu foreliggende Forslag, og det vil efter det ærede Medlem for Holbæks Beregning være en lignende Ubetydelighed mindre fordelagtigt end i 1894; med andre Ord, det er praktisk talt det samme, Hovedstadens Befolkning faar efter de to Forslag. Hvis derfor det ærede Medlem nu i denne Samling har kaldt — og det har han jo gjort — det, som skete i 1894, et Snyderi mod Hovedstadens Vælgere, saa maa han jo ganske paa samme Maade kalde det, som han nu er med til, et Snyderi; og dette kunde han endda kun, hvis der ikke i Grundlaget for de to Forslag var en Væsenforskel, som gør, at det ene, Forslaget af 1894, har man ikke Lov til at kalde et Snyderi efter almindeligt Sprogbrug, men det andet . . . (*Borgbjerg: Grundlovssnyderi*). . . . *Jeg* taler her om Beskyldningen for Valgkredssnyderi, siden kunne vi tale om Grundlovsspørgsmaalet. — Men det andet, det, som nu foreligger, kan man derimod efter almindeligt Sprogbrug kalde for Valgkredssnyderi.

Jeg skal belyse dette med et lille Eksempel. Naar jeg har 10,000 Kr. til gode, og vedkommende, som skylder mig dem, kommer og siger: Du kan faa 8,000 Kr., jeg kan ikke give dig mere nu, men du vedbliver at have de 2,000 Kr. til gode, jeg forlanger ikke, at du skal fraskrive dig Kravet paa de 2,000 — saa vil intet almindeligt Menneske sige, at jeg er bleven snydt for de 2,000 Kr. Anderledes er det derimod, naar vedkommende, som skylder mig de 10,000 Kr., kommer og siger til mig: Jeg vil ikke give dig mere end 8,000, men du faar heller ikke de 8,000, med mindre du i et Dokument fraskriver dig Retten til de 2,000 Kr., som mangle. Det er netop det, som foreligger her. Naa, det kan være fornuftigt, det kan være fuldt forsvarligt at gaa ind paa en saadan Akkord og sige: Jeg vil hellere have 8,000 Kr. end ingen Ting, jeg vil gaa paa Akkord; men det kan dog kun være fornuft-